

opusdei.org

Dopis od preláta (říjen 2013)

„Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů.“ Tento článek víry rozvádí prelát v pastýřském listě z října.

22.10.2013

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

V minulých týdnech jsme se na výzvu papeže modlili za mír na světě a ve svědomí lidí. Měl jsem hodně na mysli jednu střelnou modlitbu, kterou nám navrhoval modlit se

svatý Josemaría v roce 1952: **Cor Iesu Sacratíssimum, dona nobis pacem!** Po letech ještě přidal **et Miséricors**, abychom se obraceli na Nejsvětější a Nejmilosrdnější Srdce Ježíšovo a prosili o mír pro celý svět: duchovní pokoj, který pochází od Boha, a také pokoj mezi lidmi, odmítnutí nepřátelství a násilí. Také Jan Pavel II. a Benedikt XVI. se modlili a vyzývali k modlitbě za mír ve světě.

Jak řekl Svatý otec, když vyhlásil světový den postu a modlitby, marně budeme volat po míru ve společnosti, když se duše nebudou snažit být v míru s Bohem, což je důsledek rozhodného boje proti hříchu. Zatímco jsme se modlili za konec válek, rozbrojů, nepřátelství, znovu jsem si vzpomněl na slova svatého Josemaríi, napsaná během prvních let jeho kněžské služby: ***Tajemství. – Tajemství, které je třeba hlásat ze střeš: tyto světové krize jsou***

krizemi svatých. – Bůh chce hrstku „svých“ lidí v každé lidské činnosti. – A pak... „pax Christi in regno Christi“ – pokoj Kristův v království Kristově.[1]

Tyto úvahy, stále tak aktuální, nabývají zvláštního významu právě v předvečer založení Díla. Onoho 2. října 1928 dal Bůh ve svém nekonečném milosrdenství vidět svatému Josemaríovi svou vůli, aby připomněl všem lidem, že jsou povoláni ke svatosti. Zároveň nechal v jeho ruce – v jeho srdci a v jeho duši – Opus Dei: cestu posvěcování se při profesní práci a při plnění každodenních povinností. Bůh mu vnukl ducha a apoštolské prostředky k dosažení tohoto cíle.

Od tohoto momentu uplynulo 85 let a Opus Dei stále plní svoje poslání sloužit církvi a duším, jak si to Bůh přál: budme stále připraveni pracovat na tomto Božském úkolu.

Můžeme klidně říci – napsal náš Zakladatel před mnoha lety –, ***že prostřednictvím Díla se na zemi otevřely Boží cesty povolání.*** [2]

Pozvedněme naše srdce v díkuvzdání Nejsvětější Trojici a Panně Marii, skrze kterou proudí na zem všechny milosti. A zároveň přemýšlejme: Co víc můžu udělat, aby toto poselství proniklo hlouběji do mého srdce a do srdcí ostatních? Uvědomuji si potřebu více se modlit, obětovat se, pracovat s větším úsilím, hledat nové příležitosti sloužit ostatním?

Během uplynulých měsíců jsme uvažovali nad tajemstvím církve, jedné, svaté, katolické a apoštolské. Navíc je ale naší Matkou: je to *Svatá matka církev*, protože v jejím lůně nás Duch svatý zplodil k nové existenci dětí Božích. Samotná církev, jako dobrá láskyplná matka, se o svoje děti neustále stará, *dokud nedojdeme všichni k jednotě ve víře a v poznání Božího Syna, k mužné*

zralosti, k onomu věku, kdy se na nás uskuteční Kristova plnost.[3]

Nicméně bolí nás, že někteří lidé – i katolíci – mluví o církvi s despektem, viní ji z hříchů a chyb, které děláme my, její děti, protože – navzdory důstojnosti, kterou jsme dostali – stále zůstáváme ubohými lidmi, nakloněnými ke hříchu. Svatí otcové a miliony lidí, které církev dovedla do nebe, se na to dívali jinak.

Například svatý Augustin nabádal:

„Milujme Pána, našeho Boha; milujme jeho církev. Boha milujme jako Otce, církev milujme jako matku.“[4] A svatý Cyprián, dvě století předtím, říkal kategoricky:

„Kdo nemá církev za svou matku, nemůže mít Boha za svého Otce.“[5]

Papež František tuto pravdu nedávno znovu vysvětlil: **Víra je darem a to darem Božím, který je nám dán v církvi a skrze církev. A církev nám dává život víry ve křtu. To je**

moment, ve kterém nás rodí jako děti Boží, moment, ve kterém nám dává Boží život, rodí nás jako matka.[6]Den, kdy jsme byli znovuzrozeni v křestní vodě ve jménu a mocí Ducha svatého, je v našem životě velmi důležitý. Ptejme se spolu se Svatým otcem: **Jak se já dívám na církev? Pokud jsem vděčný svým rodičům, protože mi dali život, jsem vděčný i církvi, protože mne zrodila ve víře skrze křest?**[7]V Opus Dei, díky Bohu a také díky starosti svatého Josemaríi, si tuto skutečnost, která nás naplňuje vděčností, živě uvědomujeme. Protože Dílo – jak napsal Pavel VI. vlastnoručně v jednom dopise svatému Josemaríovi – se zrodilo v této naší době „jako mocný projev věčné mladosti církve“.[8] V jednotě s naším svatým Zakladatelem a s tolika věřícími Díla, kteří už jsou na věčnosti, voláme: ***Jak jsem šťasten, že mohu říci s veškerou***

zaníceností své duše: miluji svou matku, svatou církev![9]

Pokračujme nyní v našem uvažování nad Krédem. V návaznosti na to, co jsem právě napsal, se zaměřme na další článek víry: *Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů.*[10] Tento článek na konci Kréda je velmi důležitý. „Apoštolské vyznání víry váže víru v odpuštění hříchů na víru v Ducha svatého, ale také na víru v církev a ve společenství svatých. Právě když vzkříšený Kristus dával svým apoštolům Ducha svatého, udělil jim božskou moc odpouštět hříchy: ‚Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou‘ (Jan 20,22-23).“[11]

Církev ochraňuje v plnosti prostředky posvěcení ustanovené Ježíšem Kristem. Slova a skutky našeho Pána během jeho

pozemského života překypovaly spásonosným obsahem a nepřekvapuje – naopak, připadá nám to logické –, že se zástupy tlačily na Ježíše, aby ho mohly slyšet a dotknout se ho, *protože z něho vycházela síla a uzdravovala všechny.*

[12] Tato slova a tyto skutky předznamenávaly účinnost jeho velikonočního tajemství, kterým definitivně porazil ďábla, hřích a smrt a připravovaly to, co on později předal církvi, když bylo vše naplněno. „Tajemství Kristova života tvoří základy toho, co nyní Kristus rozděljuje ve svátostech prostřednictvím služebníků své církve, protože to, co bylo na našem Spasiteli viditelné, to přešlo do jeho tajemství.“ [13]

Svátosti jsou zdrojem milosti. ***Co jiného jsou svátosti*** – napsal svatý Josemaría v roce 1967 – ***než stopy vtěleného Božího slova, jasná ukázka toho, že Bůh – nikdo jiný by***

to udělat nemohl – si vybral a ustanovil viditelné nástroje, aby nás posvěcovaly a přiváděly do nebe. Vybral si je, aby nám v nich dával milost.[14]

Jak vděční musíme být naší svaté matce církvi za to, že uchovává a nabízí nám tento poklad v plné věrnosti Ježíši Kristu! A jak ho musíme chránit v jeho celistvosti! Zvláště děkujeme za křest, který nás uvedl do oné velké rodiny Božích dětí. Je velmi důležité přijmout tuto svátost co nejdříve, protože tato svátost – nebo touha po ní, alespoň implicitní – je nutná pro dosažení spásy: *Jestliže se nenarodí někdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království,*[15] jak řekl Ježíš Nikodémovi. Jistě, jak učí církev, Duch svatý může působit a skutečně působí i mimo viditelné hranice církve. Ale sám Bůh ustanovil, že běžným způsobem účasti na smrti a vzkříšení Krista, skrze které jsme

spaseni, je včlenění se do církve prostřednictvím křtu. Proto „zvyk křtít děti je tradice církve už od nepaměti.“[16] V Katechismu katolické církve také čteme: „Ve křtu dětí se zvláště ukazuje, jak milost spásy je naprosto nezasloužená. Církev a rodiče by tedy zbavovali dítě nedocenitelné milosti stát se Božím dítětem, kdyby mu neumožnili křest krátce po narození.“[17] A uzavírá: „Křesťanští rodiče uznávají, že tato praxe také odpovídá jejich úkolu rozvíjet život, který jim Bůh svěřil.“[18]

Křest nejenže odpouští hříchy a dává prvotní milost, ale je také bránou k ostatním svátostem a tak umožňuje, aby se křesťané stále více připodobňovali Kristu a nakonec se s ním ztotožnili. Ve všech pokřtěných – dětech i dospělých – musí po křtu růst víra, naděje a láska a to se děje v církvi, která uchovává prostředky spásy. Takto se vyjádřil papež v jedné

katechezi minulý měsíc: **Matka nejenom dává život, ale s obrovskou péčí pomáhá svým dětem růst, kojí je, živí, učí je cestě života, neustále je provází svou pozorností, svými city a svou láskou, i když jsou už velké. A dovede v tom také korigovat, odpouštět, chápat, umí být nablízku v nemoci a v utrpení.**

[19]Stejně tak jedná i církev s dětmi, které zrodila prostřednictvím křtu: **provází náš růst předáváním Božího Slova, které je světlem, jež nám ukazuje cestu křesťanského života, a vysluhováním svátostí. Živí nás eucharistií, dává nám Boží odpuštění prostřednictvím svátosti smíření, je nám oporou ve chvílích nemoci skrze svátost pomazání nemocných. Církev nás provází v celém našem životě víry, v celém našem křesťanském životě.**[20]

Jak velké je milosrdenství našeho Otce Boha! Ví, že jsme slabí a že

navzdory naší dobré vůli padáme znovu a znovu do hříchu, a proto svěřil své nevěstě církvi svátost smíření „pro všechny hříšné členy své církve, především pro ty, kteří upadli do těžkého hříchu po křtu a ztratili tak křestní milost a zasadili ránu církevnímu společenství.“[21] Tato svátost také odpouští lehké hříchy a chyby, vlévá novou sílu do vnitřního boje a je pro nás – jak říkali otcové církve – jako „druhé břevno spásy po ztroskotání, zaviněném ztrátou milosti“.[22]

Vzpomínám na velkou lásku, kterou měl svatý Josemaría ke svátosti smíření – rád ji nazýval **svátostí radosti** – a jak nás povzbuzoval, abychom k ní přistupovali často a abychom dělali *apostolat zpovědi*. Chtěl bych vám zde předložit jeho slova z jednoho velkého katechetického setkání.

Zpovídat se, zpovídat se, zpovídat se! Protože Kristus na svoje tvory vylil hojnost milostí. Věci nejdou dobře, protože se neutíkáme k němu, abychom se očistili, abychom se zapálili Boží láskou. Hodně zábavy, hodně sportu... Dobře, výborně! A co tento sport duše? A tyto sprchy, které nás obnovují, které nás očišťují a zapalují? Proč nejít a nepřijmout milost Boží? Ke svátosti pokání a ke svatému přijímání. Běžte, běžte! Ale nechodte k přijímání, pokud si nejste jistí čistotou své duše.[23]

A v jiné chvíli zdůrazňoval: **Děti moje, přivádějte ke zpovědi svoje kamarády, svoje příbuzné, lidi, které máte rádi. A ať nemají strach. Pokud budou muset něco odseknout, odseknou to. Řekněte jim, že nestačí jít ke zpovědi jednou, ale mnohokrát, pravidelně; stejně jako nějaký starší nebo nemocný člověk nejde k**

***lékaři jen jednou, ale chodí
častokrát, na kontroly, na měření
tlaku, na vyšetření. To stejné s
dušemi (...). Pán očekává mnohé,
aby si dali tuto dobrou lázeň ve
svátosti pokání! A má pro ně
připravenou skvělou hostinu,
svatební hostinu, eucharistii,
prsten spojení a věrnosti navždy.
Zpovídat se! (...) Ať je mnoho lidí,
kteří přistupují k Božímu
odpuštění![24]***

6. října oslavíme výročí svatořečení
svatého Josemaríi. V ten den zaznělo
s novou silou – v církvi i ve světě –
volání ke svátosti v běžném životě.
Máme velkou příležitost opakovat to
do uší mnoha lidí a pozvat je, aby šli
ke svátosti Božího milosrdenství. 26.
října bude také výročí zasvěcení Díla
Nejsvětějšímu a Nejmilosrdnějšímu
Srdci Ježíšovu, které uskutečnil náš
Otec v roce 1952 a chtěl, aby se
obnovovalo každý rok na slavnost
Krista Krále.

Už budu končit. Budme i nadále velmi sjednocení s úmysly papeže a modleme se denně za to, co má na srdci. Také se modleme za jeho spolupracovníky ve vedení církve, za mír ve svědomích a za mír na celém světě. Budme skutečně jednotní, každý den více: nesmíme na to zapomínat.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. října 2013

[1]Svatý Josemaría, Cesta, č. 301.

[2]Svatý Josemaría, Dopis 15-VIII-1953, č. 12.

[3]Ef 4, 13.

[4]Svatý Augustin, Výklad žalmů 88, 2, 14 (PL 37, 1140).

- [5]Svatý Cyprián, O jednotě katolické církve, 6 (PL 4, 519).
- [6]Papež František, Katecheze na generální audienci, 11-IX-2013.
- [7]Tamtéž.
- [8]Pavel VI., Dopis svatému Josemaríovi, 1-X-1964.
- [9]Svatý Josemaría, Cesta, č. 518.
- [10]Římský misál, Nicejsko-konstantinopolské vyznání víry.
- [11]Katechismus katolické církve, č. 976.
- [12]Lk 6, 19.
- [13]Katechismus katolické církve, č. 1115. Srov. Svatý Lev Veliký, Kázání 74, 2 (PL 54, 398).
- [14]Svatý Josemaría, Dopis 19-III-1967, č. 74.

[15]Jan 3, 5.

[16]Katechismus katolické církve, č. 1252.

[17]Tamtéž, č. 1250.

[18]Tamtéž, č. 1251.

[19]Papež František, Katecheze na generální audienci, 11-IX-2013.

[20]Tamtéž.

[21]Katechismus katolické církve, č. 1446.

[22]Tamtéž, citace z Tridentského koncilu a od Tertuliána.

[23]Svatý Josemaría, Poznámky z besedy, 2-VII-1974.

[24]Svatý Josemaría, Poznámky z besedy, 6-VII-1974.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-rijen-2013/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-rijen-2013/) (17.03.2026)